

## הלכות ביאת המקדש פרק ב

א. אין כוהן גדול נכנס לקדש הקדשים, אלא מיום הכפורים ליום הכפורים; וכוהן הדיוט נכנס בכל יום לקדש לעבודה. והזהירו כל הכוהנים והוא שלא יפנסו לקדש או לקדש הקדשים, שלא בשעת עבודה שנאמר "ואל-יבא בכל-עת אל-הקדש" (ויקרא טז, ב), זה קדש הקדשים; "מבית לפרכת" (שם), להזהיר על כל הבית.

ב. כוהן שנכנס לקדש הקדשים בשאר ימות השנה, בין כוהן הדיוט בין כוהן גדול, או כוהן גדול שנכנס לו ביום הכפורים שלא בשעת העבודה חייב מיתה בידי שמים, שנאמר "ולא ימות" (ויקרא טז, ב). וכמה פעמים הוא נכנס לשם ביום הכפורים, ארבע כמו שיתבאר במקומו; ואם נכנס חמישית, חייב מיתה בידי שמים.

ג. והנכנס לקדש, חוץ לקדש הקדשים, שלא לעבודה או להשתחויה, בין הדיוט בין גדול לוקה; ואינו חייב מיתה, שנאמר "אל-פני הכפרת . . . ולא ימות" (ויקרא טז, ב) על קדש הקדשים במיתה, ועל שאר הבית בלאו ולוקה.

ד. כוהן שיצא מן המקדש בשעת העבודה בלבד חייב מיתה, בין כוהן גדול בין כוהן הדיוט: שנאמר "ומפתח אהל מועד לא תצאו, פן-תמתו" (ויקרא יז, א) כלומר לא תניחו עבודה ותצאו מבהלים, מפני גזרה זו. וכן זה שנאמר בכוהן גדול "ומן-המקדש, לא יצא" (ויקרא כא, יב) אינו אלא בשעת העבודה בלבד, שלא יניח עבודתו ויצא.

ה. אם פן, מפני מה נשנית אזהרה זו בכוהן גדול: שכוהן הדיוט שהיה במקדש בעבודתו, ושמע שמת לו מת שהוא חייב להתאבל עליו אף על פי שאינו יוצא מן המקדש, אינו עובד מפני שהוא אוגן; ואם עבד, והוא אוגן שלתורה חלל עבודתו, בין בקרבן יחיד בין בקרבן צבור.

ו. אבל כוהן גדול עובד כשהוא אוגן, שנאמר "ומן-המקדש, לא יצא, ולא יחלל" (ויקרא כא, יב) כלומר ישב ויעבד עבודה שהיה עוסק בה, ואינה מתחללת.

ז. ומניין שעבודת האוגן פסולה, מקל וחמר: אם בעל מום שאוכל בקדשים, אם עבד חלל; אוגן שהוא אסור לאכל בקדשים, שנאמר "לא-אכלתי באני ממנו" (דברים כו, יד) דין הוא שיחלל. ואף על פי שכוהן גדול עובד אוגן, אסור לאכל בקדשים שנאמר "ואכלתי חטאת היום, היטב בעיני ה'" (ויקרא יט, א). וכן אינו חולק, לאכל לערב.

ח. אוגן שעבד, אינו לוקה; ומתור לגע בקדשים, אף על פי שלא טבל: שלא עשו מעלה, אלא באכילה; אבל בנגיעה, הרי הוא טהור כמו שיתבאר במקומו.

ט. איזה הוא אוגן: זה שמת לו מת מן הקרובים שהוא חייב להתאבל עליהן ביום המיתה בלבד, הוא שנקרא אוגן דין תורה; ולילה, הוא אוגן מדברי סופרים. ומת ששהה ימים ואחר כך נקבר כל אותם הימים שאחר יום המיתה, הוא אוגן מדבריהם; וכן יום הקבורה. ואינו תופס ליל.

י. לפיכך מי שמת לו מת, וקברו לאחר יום המיתה כל יום

הַקְבוּרָה, אֵינּוּ מְקַרִּיב וְאֵינּוּ אוֹכֵל בִּקְדָּשִׁים מִדְּבָרֵיהֶם ; וְטוֹבֵל, וְאוֹכֵל לָעֶרֶב. וַיּוֹם שְׁמוּעָה קְרוּבָה, וַיּוֹם לִקּוּט עֲצָמוֹת הָרִי הוּא כַּיּוֹם קְבוּרָה, שְׁאֵינּוּ תוֹפֵס לֵילּוֹ, וְאִפְלוּ מִדְּבָרֵיהֶם ; לְפִיכָךְ טוֹבֵל, וְאוֹכֵל בִּקְדָּשִׁים לָעֶרֶב.

יא. אָבֵל יוֹם הַמִּיתָה כָּשֶׁם שְׁאֶסּוּר לֶאֱכֹל בּוֹ קְדָשִׁים מִן הַתּוֹרָה, כִּךְ אֶסּוּר לֶאֱכֹל בְּלֵילוֹ מִדְּבָרֵיהֶם : חוּץ מִן הַפֶּסַח בְּלֶבֶד, שֶׁהוּא אוֹכֵל לָעֶרֶב כִּמוֹ שְׂתֵּתְבָאָר בַּמָּקוֹמוֹ.

יב. הָאָבֵל אֵינּוּ מְשַׁלַּח קְרִבְנוֹתָיו, כָּל שְׁבָעָה אֶפְלוּ יַיִן אוֹ עֲצִים אוֹ לְבוֹנָה ; וְכֵן הַמַּצְרֶע אֵינּוּ מְשַׁלַּח קְרִבְנוֹתָיו כָּל זְמַן שְׁאֵינּוּ רְאוּי לְבִיאָה אֶל הַמִּחְנֶה, אֵינּוּ רְאוּי לַהֲקַרְבָּה. אָבֵל הַמִּנְדֶּה יֵשׁ בּוֹ סֶפֶק, אִם מְשַׁלַּח אוֹ אֵינּוּ מְשַׁלַּח ; לְפִיכָךְ אִם הִקְרִיבוּ עָלָיו, נִרְצָה.

יג. טָמֵא שְׂרָץ וְכִיּוּצָא בּוֹ, וְהָעֶרֶל מְשַׁלַּחִין אֶת קְרִבְנוֹתֵיהֶם, וּמִקְרִיבִין עָלֵיהֶן : חוּץ מִפֶּסַח, שְׁאִין שׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ עַל טָמֵא שְׂרָץ ; וְאִין שׁוֹחֲטִין עַל הָעֶרֶל פֶּסַח, כִּמוֹ שְׂתֵּתְבָאָר. אָבֵל טָמֵא מֵת אֵין מִקְרִיבִין עָלָיו קֶרֶבֶן כָּלֵל, עַד שְׂיִטָּהֶר.